

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 33.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790389248/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ja, her kunne vi ikke blive; kom hjem med mig.

Jeg tog hendes Arm i min, og hun lod sig føre uden Modstand, men uden at tale et Ord den hele Vei. Hun rystede over hele Lege- met, og ved de enkelte Lygters Skin saae jeg Taarerne, som uden Op- hør randt ned over hendes Kinder. Jeg var temmelig forlegen med Maaden, hvorpaa jeg skulde behandle min Erobring; men da hun som sagt ikke svarte et Ord til alt hvad jeg sagde, fandt jeg det tilsidst rigtigst slet ikke at tale mere, og paa denne morsomme Maade tilba- gelagde vi Veien hjem. Da vi kom op, førte jeg hende ind i mit Sove- kammer, og gjorde hende opmærksom paa, at Nøglen vendte ind til hendes Side. Det forekom mig, at hun blev ganske forundret derved, og jeg fortrød næsten min Høimodighed, da jeg befandt mig ene i mit forreste Værelse, hvor jeg søgte at gjøre mig det saa komforta- belt, som et Par Stolesæder og en gammel Chenille tillod mig det.

Da hun den næste Morgen hørte, at jeg var oppe, aabnede hun sin Dør, og bad mig ind. Hun havde arrangeret et ret ziirligt Kaffebord, og hele Stuen havde faaet et Udseende af Hyggelighed, som den i al min tidligere Tid har været aldeles fremmed for. Nu først saae jeg rigtig paa min Fange, og som hun stod der med nedslaaet Blik, saa de lange sorte Øienhaar skyggede over hendes friske Kinder, dem, jeg i Parenthesis sagt, hvis jeg var Lyriker, vilde sammenligne med Ferske- nens Skal, kunde jeg neppe tænke mig, at det var hende jeg havde fundet paa Gaden i den dybe Nat. Jeg spurgte hende, hvem hun var, og hvor hun havde været igaar Aftes; men nu fortalte hun mig en usammenhængende Historie, som jeg altforvel kunde tage og føle paa var opdigtet fra Ende til anden. Jeg blev ærgerlig og bad hende ikke at uleilige sig med at fortælle, naar hun ikke vilde betroe mig Sandheden. Hun brast i Graad og saae meget ulykkelig ud, men sagde Intet. Jeg gik ind til mig selv; lidt efter kom hun ind, men paaklædt med Hat og Schavl. Hun gik hen imod mig og vilde sige Farvel; men Taarerne qualte hendes Stemme.

Hvor vil De gaae hen? spurgte jeg.

Jeg veed det ikke, svarede hun, med et Udtryk af Fortvivlelse.

Hvorfor vil De da gaae? Bliv her, indtil De har overlagt, hvor De vil hen. Mig vil De ikke betroe Dem til; jeg kunde dog maaskee have hjulpet Dem.

O, jeg kan ikke fortælle Dem det, sagde hun, idet hun tog min Haand; men vær ikke vred paa mig derfor. O hvis jeg maatte blive